

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπιτελείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐκτοῖς δραχμαῖς 100. Ἐξἑπτα-
πενταδραχ. 55. Τριμηνιαία δραχ. 30.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει
τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σελλίγια 10.
Ἐξάμηναι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίουν τὴν 1ην οἰκουμενικοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐδρὴς Ἐδρινίδου ἀριθ. 42, κατὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 5 Νοεμβρίου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 49

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ.

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ πρόηγούμενο—
—Ἐπειδὴ λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ
Τῶκεττ, δὲν θέλω νὰ πεθάνῃ, σκέ-
πτομαι ὅτι εἶναι καλύτερα νὰ τὴν ἀ-
φήσω νὰ ζήσῃ ἐδῶ αὐτὴν καὶ ὄλους
τοὺς συντρόφους τῆς.

Ὁ Μουζέν νινάχηκε :
—Τί, θὰ παραιτηθῶμε ἐστὶ ἀπὸ
τὸ πιδ ὠρατο μαζ εὐρημα; Οἱ φόβοι
σας εἶναι ὑπερβολικοί. Ἄν λάβουμε
προφυλάξεις, ἴσως νὰ τοὺς
διατηρήσουμε στὴ ζωῆ.

—Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ
ρισκοκινδυνεύσω μετὰ κα-
νένα τρόπο. Οἱ Ἀστρα-
λοι, οἱ Μασοὶ τῆς Νέας
Ζηλανδίας, οἱ Ἐρυθρόδε-
μοι τῆς Ἀμερικῆς, ὄλοι
οἱ πρωτόγονοι λαοὶ πέθα-
ναν ἀπὸ τὸν πολιτισμό.
Ὅσοι μπόρεσαν νὰ ἀνθέ-
ξουν σωματικὰ πέθαναν
διανοητικὰ. Δὲν θέλω νὰ
συμῆθ τὸ ἴδιον καὶ σήμερα
μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.
Εἶναι ἔγκλημα καὶ δὲν μᾶς
ἐπιτρέπεται νὰ τὸ κάνουμε.

Ὁ Τῶκεττ προσπάθε-
σε νὰ μιλή φύχραιμα, μὰ
ἐβλεπε ὁ καθεὶς πῶς ἡ θέ-
λησή του ἦταν ἀκλόνητη
καὶ ἦταν ἀξίως νὰ ὑποστη-
ρίξῃ τὴν ἀποφῆ του με
κάθε μέσον.

—Ὁρατα ἱστορία! εἶπε
ὁ Μουζέν, καὶ τί θὰ πῆ ὁ
Νταρλιέ;

—Ἄς πῆ ὅ,τι θέλει, ἔ-
κανε ὁ Τῶκεττ. Ἄς πάρῃ
μαζὶ του τὸ μαμμούθ. Δὲν
εἶναι ἀρκετὸ αὐτὸ γιὰ νὰ
κάνῃ νὰ μαζευτῆ χιλιάδες
κόσμος γιὰ νὰ τὸ θαυμάσῃ;
Ὁ Μουζέν καὶ ἡ Ναδία

ἐκάναν ἰδιαιτέρο συμβούλιο μαζὶ μετὰ
τὸν Νταρλιέ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ νέο πρό-
βλημα. Ἡ καινούργια ἰδιοτροπία τοῦ
Τῶκεττ τοὺς χαλοῦσε ὄλα τὰ σκέδια
τους.

—Ἵποσχέθηκα στὸν Λαρζάκ ὅτι
θὰ τοῦ πάω αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους
καὶ θὰ τὸ κάνω! φώναξε ἔξω φρενῶν
ὁ Νταρλιέ. Θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Τῶ-
κεττ γιὰ νὰ τοῦ τὰ ψάλλω γιὰ καλὰ

«Με μύθριες δυσκολίας, ὁ Ἀμερικανὸς κατόρθωσε νὰ ἡμερέψῃ
τὸ μαμμούθ». (Σελ. 416, στ. α.)

καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς θ' ἀλλάξῃ γνώμη.
Μὰ ἔστο κι' ἐν «τοῦ τὰ ἐφαλλα», ἔ-
σο κι' ἐν τοῦ τὰ εἶπε ὁ Νταρλιέ, ὁ
Τῶκεττ δὲν ἔλλαξε γνώμη.

Ὁ γέρο καθηγητῆς ἀρχισε νὰ φω-
νάξῃ, νὰ παραφέρεται, ν' ἀπειλῆ. Δὲν
ἔκανε τίποτε. Στὸ τέλος εἶπε :

—Θὰ σὰς πάρουμε μαζὶ μας διὰ
τῆς βίας, τοὺς φίλους σου καὶ σένα
καὶ δταν θὰ ἔχῃς πιά ξαναγυροσὴ στὸν
πολιτισμένο κόσμον θὰ μᾶς εὐγνωμο-
νῆς ποὺ σοῦ φερθήκαμε κάπως ἀπύ-
τομα.

Ὁ Τῶκεττ δὲν ἀπάντησε τίποτε
σ' αὐτὸ καὶ πῆγε νὰ καθῆ-
σῃ μαζὶ μετὰ τοὺς προϊστο-
ρικοὺς φίλους του.

Τὸ πείσμα τοῦ Τῶκεττ
καθυστεροῦσε τὴν ἀναχώ-
ρησῃ τῆς ἀποστολῆς. Ὁ
Ἀμερικανὸς ἦταν ὁ μόνος
ποὺ ἤξερε νὰ ὀδηγήσῃ τὸ
μαμμούθ καὶ νὰ συνεννοη-
θῆ μετὰ τοὺς προϊστορικοὺς.
Δυὸ μέρες πέρασαν χωρὶς
ν' ἀλλάξῃ καθόλου ὁ Ἀ-
μερικανὸς τίς ἀπόψεις του.
Οἱ νόχτες εἶχαν ἀρχίσει
νὰ μεγαλώνουν. Πλησίαζε
τὸ φθινόπωρον. Ἦταν ἀ-
πόλυτη ἀνάγκη νὰ βια-
σθοῦν ἂν ἤθελαν νὰ φύ-
γουν πρὶν νὰ τοὺς κλείσῃ
ὁ χειμῶνας. Ὁ Νταρλιέ
καὶ ὁ Μουζέν, νομίζοντας
πῶς τὸ πείσμα τοῦ Τῶ-
κεττ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ
ἰδιοτροπία περαστικῆ συμ-
πληρωρῶν τίς προετοιμα-
σίες τους.

Εἶχαν ἰλοφοκίσει νὰ
μεταφέρουν καὶ διὰ τῆς
βίας ἀκόμη τοὺς προϊστο-
ρικοὺς ὅς τῆ βάση σπου θὰ
ἔρχονταν νὰ τοὺς πάρουν
τ' ἀερόπλᾶνα. Ὁ Νταρλιέ
ὄρισε, χωρὶς ἄλλη πιά ἀ-

ναβολή την ημέρα που θα έφευγαν και τηλεγράφησε στα αεροπλάνα να είναι έτοιμα και να βρίσκονται στην βάση σε δεκαπέντε μέρες.

Την επομένη, παραμονή της ημέρας που η αποστολή θα ξεκινούσε όριστικά, ο Νταρλιέ, βγαίνοντας πολύ πρωί από τη σκηνή του παραξενεύτηκε που δεν είδε τους προϊστορικούς ανθρώπους καθισμένους όπως πάντα έξω από την γούρτα τους.

Έτρεξε προς τα εκεί : οι καλές ήταν άδειες. Ο Μουζέν και η Ναδία έτρεξαν ακούγοντας τη φωνή του και διαπίστωσαν πως όχι μόνον οι αναστημένοι είχαν εξαφανιστεί μα και πως ο Τώκεττ έλειπε. Ψάχνοντας ανακάλυψαν τον Γιακούτη οδηγό δεμένον σφιχτά και φτωμένον μέσα στη σκηνή του που βρισκόταν κοντά στο σταύλο του μαμμούθ. Δίπλα του ήταν βαλμένο ένα γραμμάκι έτσι ώστε να φαίνεται άμεσως.

«Με συγχωρείτε για τη λήψη που θα σας προξενήσω, αλλά δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Έλευθερώνω τους ανθρώπους αυτούς και φεύγω μαζί τους. Έγκυ καταλείπω τον πολιτισμό σαν ένα βαρύ ρούχο που με στενοχωρούσε και πάω προς την ελευθερία. Αφήνω δη μου την περιουσία στον κ. Μουζέν και στον κ. Νταρλιέ, με τον όρο με τις έρευνές τους να προσπαθήσουν να δώσουν στον άνθρωπο να καταλάβη το πραγματικό νόημα της ζωής. Μην δοκιμάσετε να μας κυνηγήσετε, δεν θα μας βρῆτε. Οι στέπες είναι απέραντες και οι άνθρωποι λιγαστοί».

Ο Νταρλιέ διάβασε το πράξενο αυτό σημείωμα και σηκώνοντας τα χέρια του φώναξε μ' απόγνωση! — Καλέ αυτός ε παλαδός αποτρελλάθηκε. Έλευθερώσε, λέει, τους ανθρώπους. Τους ανθρώπους τους δικούς μας! Πρέπει να τρέξουμε από πίσω τους. Θα τους προφτίσουμε.

Ταραγμένος και έννευρισμένος ο Νταρλιέ δοκίμασε ν' ανηκρίνη τον οδηγό. Μα ο Γιακούτης δεν ήξερε τίποτε. Έκει που κοιμόταν τον έδεσαν και τον φτώσαν. Ήταν κι αυτός έξω φρενών με την περιπέτειά του και το ένοιωθε μεγάλη προσβολή και εξευτελισμό, αυτός, ο καλύτερος κυνηγός της Γάγγκα να την πάθη από τους πρωτόγονους αυτούς ανθρώπους.

Ενόσω ο Μουζέν έτοιμαζε βιαστικά ένα από τ' αυτοκίνητα, ο Γιακούτης έρευνουσε εξεταστικά το χώμα. — Ποιά διεύθυνση πήραν ; ρώτησε η Ναδία.

Ο οδηγός κούνησε το κεφάλι του.

— Δεν διακρίνω κανένα ίχνος, είπε. Οι άνθρωποι αυτοί ξέρουν να κρύβονται καλύτερα από μας. Θα τράβηξαν κατά το δάσος. Τό αυτοκίνητο δεν μπορεί να τους κυνηγήσει εκεί.

— Εμείς θα τους κυνηγήσουμε όπου κι αν πήγαν! φώναξε εξαλλος ο Νταρλιέ.

Ο Γιακούτης όμως δεν του απάντησε. Κοίταξε μ' ανησυχία τον αυρανό που είχε αρχίσει να σκεπάζεται με σύννεφα.

— Ο οδηγός λέει πως θα έχουμε θύελλα, είπε η Ναδία.

Ο Νταρλιέ και ο Μουζέν όμως επέμεναν πως με κάθε θυσία έπρεπε να βρεθούν οι φυγάδες, ή να κάνουν τουλάχιστον μα απόπειρα. Κι' έφυγαν κι' οι τρεις τους αφήνοντας τη Ναδία στον κατωλισμό για να φυλάη το μαμμούθ.

Τό βράδυ γύρισαν άπρακτοι. Ο άερας φυσούσε με λύσσα.

— Αύριο θα ψάξουμε κατά τ' ανατολικά, είπε ο Νταρλιέ.

Φαινόταν τόσο απελπισμένοι που ήταν πραγματικά αξιολόγητος. Δεν έτρωγε πιά, δεν κοιμόταν, και καταριόταν τον Αμερικανό, τον οδηγό και τον έαυτό του.

— Ενόμιζα τον Τώκεττ καλαθόν, έλεγε, μα είναι εγκληματίας. Έγκληματεί έναντιον της επιστήμης. Αν τον πιάσω αυτόν και τους φίλους του θα τους πάω δεμένους.

— Δεν θα τους πιάσετε, είπε η Ναδία.

— Γιατί ; ρώτησε ο Μουζέν.

— Γιατί είναι άνθρωποι ελεύθεροι. Ο Νταρλιέ σήκωσε τους ώμους του. — Κι' όμως φαίνονταν πως είχαν συνειδήσει σποδύς τους της ζωής που τους προσφύραμε.

— Δεν είχαν συνειδήσει, είχαν υποταχθή προσωρινά. Οι πιό δυνατοί είναι εκείνοι γιατί παρέσυραν με το μέρος τους έναν άνθρωπο της δικής μας εποχής, ενώ εμείς δεν καταρωθήσαμε να τραβήξουμε προς το μέρος μας κανένα.

— Έλάτε τώρα, είπε ο Νταρλιέ. Ο Τώκεττ παρξούρηκε επειδή τον έχει γοητεύσει εκείνη ή καταραμένη ή γυναίκα. Είμαι βέβαιος πως γρήγορα θα μετανιώσει γι' αυτή την κουτουράδα του.

— Δεν συμφωνώ μαζί σας, είπε η Ναδία.

Η συζήτηση κόπηκε από τ' θυμωμένα μουγγρητά του μαμμούθ. Από την ημέρα που είχε φύγει ο Τώκεττ το μεγαθήριο δεν ήσυχάζε.

Μόνον ο Αμερικανός ήξερε να το ημερεύση περνώντας ώρες δλόκληρες

μαζί του. Τόν Γιακούτη μόλις τον ανεχόταν, και ο οδηγός τ'ε περιποιόταν με πολύ ζώαρκδα, κρύβοντας με δυσκολία τον φόβο που ένοιωθε γι'αυτό προϊστορικό μεγαθήριο.

Αυτόν τον τελευταίο καιρό το μαμμούθ φαινόταν πολύ έννευρισμένο. Μουγγριζε κάθε τόσο, τραβούσε τις άλυσσίδες του με δύναμη. Άλλωστε ή θύελλα θ'ε ξεσπούσε από στιγμή σε στιγμή. Σύννεφα από χιόνι σκωμένο σε σκόνη σκέπαζαν τον αυρανό.

Τή νύχτα οι τρεις άνδρες και ή νέα λαγοκοιμήθηκαν καθισμένοι γύρω από τη φωτιά. Μέσα στο σκοτάδι της νύχτας ακουγόταν ο κρότος της άλυσσίδας που τραβούσε έπιμονα το μαμμούθ. Έξαφνα ένα κράκ! Ξερό άντηχησε. Ο Νταρλιέ βρέθηκε όρθος μ' ένα πήδημα.

— Έσπασε ή άλυσσίδα ! φώναξε.

Άλλοίμονο ! ήταν ή αλήθεια. Το μαμμούθ είχε ελευθερωθή. Ακουγόταν ο κρότος της σπακουής άλυσσίδας που έσερνε πίσω του το μεγαθήριο. Όσο περισσότερο απομακρυνόταν, τόσο ταχύτερος γινόταν ο ρυθμός της. Τό μαμμούθ έφευγε με καλπασμό προς την ελευθερία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η τραγική κατάληξη

Μη δίδοντας καμιά προσοχή στις συστάσεις του Γιακούτη, που προσπαθούσε να του δείξη, πόσο σφοδρές είναι οι πρώτες αυτές πολιτικές θύελλες, οι προάγγελοι του χειμώνα, ο Νταρλιέ ανέβηκε βιαστικά σ' ένα από τ' αυτοκίνητα παίρνοντας μόνον τ' απαραίτητα μαζί του κι' έτρεξε πίσω από το μαμμούθ ακολουθώντας τα ίχνη που χάραζε ή άλυσσίδα επάνω στο χιόνι. Μα το μαμμούθ έτρεχε γρήγορα κι' όλοένα απομακρυνόταν.

Στην αρχή είχε στείφει προς τ'εσημερινά και διαγράφοντας ένα μεγάλο ήμικύκλιο κατευθυνόταν προς τις πηγές του Καλόμα. Τό βράδυ οι διώκτες του διανυκτέρευαν όπου τύχει. Ο έννευρισμός του Νταρλιέ έφθανε σε σημείο τρέλλας. Ο Μουζέν που έδλεπε πως ή νέα δεν θ' άντειχε πιά επί πολλές ακόμη ημέρες προσπαθούσε να τον καθησυχάση.

— Γιατί βάλατε τόσο πείσμα ; Τό σπουδαιότερο είναι ότι το πείράμα μας πέτυχε. Εγώ, μ' όλο που θα έπρεπε να είμαι ο πιό άπαρηγόρητος απ' αυτή την άτυχία, παίρνω τό πράγμα φιλοσοφικά.

— Ε, λοιπόν εγώ έχω πιό πολύ φιλότιμο από σένα. Υποσέθηκα στον Λαρζάκ ότι θα του πάω ζωντανό το μαμμούθ και τους ανθρώπους.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

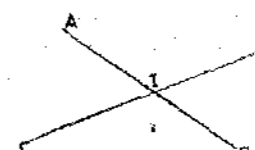
ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Αγαπητοί μου,

Με τό άνοιγμα των σχολείων, με την έναρξη των μαθημάτων, τό Διαπλασάπουλα μας γράφουν πάντα τις χαρές τους, τους φόβους τους, τις προτιμήσεις τους, τις αποστροφές τους. Τό ίδιο κι' όταν τελειώνουν τα μαθήματα κι' αρχίζει ή μελέτη — κι' ή αγωνία — για τους διαγωνισμούς. Έχω λοιπόν παρατηρήσει, από άμέτρητα τώρα χρόνια, πως ο φόβος κι' ή αποστροφή των περισσότερων παιδιών είναι τα Μαθηματικά. Κι' αυτό ποτέ μου δεν μπόρεσα να τό εξηγήσω. Γιατί τα Μαθηματικά είν' ένα μάθημα τόσο άπλό, τόσο καθαρό, τόσο άγνό, τόσο εύκολο ! Δεν χρειάζεται παρά ένα μυαλό που να δουλεύη κανονικά, ένα μυαλό που να βγάλη λογικά συμπεράσματα. Α αυτή δά είναι κι' ή δουλειά, ή λειτουργία του ανθρώπινου μυαλού, το έ γ κ ε φ α λ ο υ, αυτής της «συμπερασματομηχανής» (Schlussapparai) όπως τον όνόμασε ένας σοφός Γερμανός. Μπορώ λοιπόν να φαντασθώ πως τα περισσότερα παιδιά έχουν χαλασμένη αυτή τη μηχανή, πως τό μυαλό τους έχει κάποια βλάβη, με άλλους λόγους πως είναι κουτόπαιδα, ήλθια ; Αδύνατο ! τα ήλθια παιδιά είναι σπάνιες εξαίρεσεις. Όσοτε κάτι άλλο θα συμβαίνει.

Γιά να ιδούμε τί συμβαίνει, ές εξετάσουμε τώρα έν' από τ'απλούστερα θεωρήματα της Γεωμετρίας, ένα θεωρήμα τόσο άπλό, ώστε θα μπορούσε να είναι κι' ά ξ ι ω μ α, να μη χρειάζεται δηλαδή απόδειξη : «Νάποδειχθή πως οι κατά κορυφήν γωνίες είναι ίσες». Τί πρέπει να ξέρουμε για ναποδείξουμε αυτό τό θεωρήμα ; Πρώτο, τί είναι γωνία : Ο χώρος που περικλείουν δυό εγγιζόμενες γραμμές όταν δεν σχηματίζουν εὐθεία. Δεύτερο, πρέπει να ξέρουμε τί είναι «γωνίες κατά κορυφήν» : όταν τά σκέλη της μιάς είναι προέκταση των σκελών της άλλης. Δυό γραμμές που διασταυρώνονται σχηματίζουν τέσσερις γωνίες απ' αυτές, κάθε δυό που αντικρύζονται, αντίθετες να ποδμε, είναι «κατά κορυφήν» και κάθε δυό που είναι πλάι-πλάι, λέγονται «προσκειμένες». Τρίτο, πρέπει να ξέρουμε πως δυό προσκειμένες γωνίες, κι' αν δεν είναι όρθές — αν δηλαδή ή μιά γραμμή δεν είναι κάθετη στην άλλη, αλλά πέφτει πλάγια — είναι ίσες με δυό όρ-

θές. Ο χώρος δηλαδή, ή τό πλάτος της μιάς, που είναι πάντα όξεία, προστιθέμενος στο χώρο της άλλης, που είναι πάντα άμβλεία, άποτελεί χώρο δυό όρθών γωνιών. Και τέταρτο πρέπει να ξέρουμε τό αξίωμα : αν από ίσα ποσά αφαιρέσουμε ίσα, και τά όπόλοιπα είναι ίσα. Όταν ξέρουμε όλ' αυτά, τό θεωρήμα άποδεικνύεται έτσι :

Η γωνία ΑΙΔ και ή γωνία ΓΙΒ είναι «κατά κορυφήν» γιατί τά σκέλη της μιάς είναι προέκταση των σκελών της άλλης (ΑΙ, ΙΒ και ΓΙ, ΙΔ). Είναι και ίσες ; Βεβαίωςτα. Για να τό άποδείξουμε, παίρνουμε τις προσκειμένες, που ξέρουμε πως είναι ίσες με δυό όρθές. Και λέμε : ΑΙΔ + ΔΙΒ = 2 όρθές. ΔΙΒ + ΒΙΓ = 2 όρθές. Κι' επειδή «τά τρίτω τινί ίσα και άλλήλους ίσα» — γνωστό αξίωμα — άρα ΑΙΔ + ΔΙΒ = ΔΙΒ + ΒΙΓ. Από τά δυό ίσα ποσά αφαιρούμε τώρα τη γωνία ΔΙΒ, που ύπάρχει και στα δυό. Τί

μένουν ; Οι γωνίες ΑΙΔ και ΒΙΓ. Άλλ' αφού αφαιρέσαμε ίσα, ή εξίσωση μένει. Άρα ΑΙΔ = ΒΙΓ. Όπερ έδει δείξαί.

Υπάρχει άπλούστερο, λογικώτερο, εύκολώτερο απ' αυτή την άπόδειξη ; Άλλά ποτέ ένα παιδί μπορεί να τη βρῆ δύσκολη, βουνό ; Όταν δεν ξέρη κανέν' από τά τέσσερα εκείνα που χρειάζονται. Αλλά όμως όλα, πριν φτάση στο πρόσ άπόδειξη θεωρήμα, τό παιδί πρέπει να τά έχη μάθει : ή Γεωμετρία του τά έχει λίγο πιό πάνω. Κι' αν δεν τά ξέρη, θα πῆ πως δεν έπρόσεξε, ή πως δεν πήγε σε κανένα προηγούμενο μάθημα κι' έχασε τη σειρά, τη συνέχεια. Ε, αυτό δεν επιτρέπεται στα Μαθηματικά. Όταν τό παιδί χάζει τα π ο η γ ο υ μ ε ν α, δεν καταλαβαίνει τίποτα. Όταν τά ξέρη και κρατή σειρά, τά καταλαβαίνει όλα. Κάθε άλλο λοιπόν παρά «δύσκολα» είναι τα Μαθηματικά. Είναι εύκολώτατα σαν τη λογική, σαν τη σκέψη. Η άπροσεξία μόνο τά κάνει δύσκολα, ή όκνηρία του μυαλού, ή φυγοπονία. Άλλά κάθε παιδί, μου φαίνεται, άμα θέλη, μπορεί να είναι προσεκτικό και φιλόπονο. Δεν χρειάζεται γι' αυτό καμιά... ιδιοφυία.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο Κωστάκης μένει πολλά και διάφορα όνειρα για τό μέλλον. Όλα τά επαγγέλματα του άρέσουν, και ποτέ λέει πως άμα μεγαλώση θα γίνη γιατρός, ποτέ δικηγόρος, ποτέ τραπεζίτης, ποτέ αξιωματικός, ποτέ αεροπόρος και ποτέ... ζαχαροπλάστης. Μια μέρα είδε έναν όμοιο ναυτικό με γαλόζια στολή, με στραβοφορεμένο κασιόετο, γεμάτον γαλόζια — καπετάνιος θα ήταν — που καθόταν σ' ένα καφενείο του λιμανιού και κάπνιζε ήσυχά την πίπα του. Από τότε ο Κωστάκης θέλει να γίνη ναυτικός.

Άλλά για να γίνη ναυτικός, πρέπει πρώτα πρώτα να μάθη να καννίση πίπα. Έτσι νομίζει. Η ιδέα του κωφάνεται, Κι' άλλο δεν θέλει, παρά να κάμη μια δοκιμή. Θέλει να καννίση πίπα, τελειώσει ! Κι' άμα ο Κωστάκης θέλει κάτι τί, θα τό κάμη που να χαλάση ο κόσμος.

Στό σπίτι, σε μια εταζέρα, ύπάρχει μια παλιά πίπα πολύτιμη, οικογενειακό κειμήλιο. Μια μέρα την παίρνει κρυφά, τη γεμίζει καπνό από την κωνοθήκη του παππού, και κατεβαίνει στον κήπο να την καννίση με την ήσυχία του.

Την ανάβει με δυσκολία — δεν ξέρει και καλά μισό κοντι σπύρο — κι' αρχίζει. Με τά πρώτα ρουφήματα άηδιά-

ζει, σιγά-σιγά όμως συνηθίζει τον καινό και στο τέλος βρίσκει κι' ευχαρίστηση. "Αλλ' άκριβώς τη στιγμή που έλεγε μέσα του : "α, ωραία είναι ή πίπα ! θα γίνει καλός ναυτικός !" άκούει μιιά φωνή :

— Μπρέ σύ ! καπνίζεις κιόλα !

Είναι ο παππούς που τον είδε από ένα παράθυρο και τώρα τρέχει στον κήπο να του πάρη την πίπα και να τον μαλλώση. "Ο Κωστάκης ά ναγκάζεται να του τη δώση, κι' ο παππούς την παίρνει, την κοιτάζει και λέει :

— Τι ; αυτή την πίπα πήρες εσύ να καπνίσης ! Κι' αν την έσπαζες ; Δεν ξέρεις, φαίνεται την άξια της. Είναι καλλιτέχνημα κι' είναι από τον καιρό του παππού μου. "Αγγίζου ποτέ τέτοιο πολύτιμο πράγμα ; Να μην το ξανακάνεις, γιατί . . . γιατί κι' εγώ δεν ξέρω τί θα σου κάμω !

"Ετσι κόπηκε ή ευχαρίστηση του Κωστάκη, ή πίπα φυλάχθηκε κι' ο μέλλων ναυτικός δεν ξέρει πώς να κάμη κι' άλλη δοκιμή. Γιατί θέλει, θέλει να μάθη να καπνίση πίπα !

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Τ Ο Μ Σ Ω Γ Ε Ρ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Σε λίγο ο Τόμ είπε στην Μπέκυ να προσέξη μήπως άκούσουν πουθενά νερό να τρέχη. Δεν άργησαν να βρούν και τότε ο Τόμ είπε ότι εδω έπρεπε τώρα να καθήσουν. "Ήταν κι' οι δύο τους τρομερά κουρασμένοι, μα ή Μπέκυ έλεγε πως θα βκατοσε να περπατήση λίγο ακόμη. "Ο Τόμ όμως δεν συμφωνούσε μαζί της κι' αυτό της φαινόταν παράξενο και ανεξήγητο. Κάθισαν και ο Τόμ κόλλησε το κερί στον τοίχο με λίγη λάσπη.

Για λίγο έμειναν κι' οι δύο τους σιωπηλοί. "Υστερα μίλησε πρώτη ή Μπέκυ.

— Τόμ, πεινώ φοβερά.

"Ο Τόμ έβγαλε κάτι από την τσέπη του.

— Τό θυμάσαι αυτό ; κάνε.

"Η Μπέκυ σχεδόν χαμογέλασε :

— Είναι το γλυκό μου, Τόμ.

— Ναι, και πολύ θα ήθελα να ήταν μεγάλο σαν βασιλόπηττα γιατί δεν έχω άλλο.

— Θυμάσαι που το έκοψα και σου το έδωσα χάρια και σου είπα να το φας όταν γυρίσης σπίτι σου ;

— Ναι, κι' έτσι βρέθηκε, γιατί άλλοιώς δεν θα είχαμε τίποτε.

"Ο Τόμ έκοψε το γλυκό και το μοίρασε στα δύο.

"Η Μπέκυ άρχισε να τρώη το μερίδιό της με μεγάλη ευχαρίστηση, ενώ ο Τόμ τέ έτρωγε σιγά-σιγά, απολαμβάνοντας και το τελευταίο ψίχουλο. Νερό είχαν όσο ήθελαν για να συμπληρώσουν το γεύμα τους.

Σε λίγο ή Μπέκυ πρότεινε να ξεκινήσουν. "Ο Τόμ στην αρχή δεν της μίλησε, ύστερα όμως είπε :

— Μπέκυ, μπορείς ν' άκούσης ψύχραιμα κάτι που θα σου πω ;

Της Μπέκυ το πρόσωπο έγινε κα-

τάχλωμο, μα είπε πως θα μπορούσε να τ' άκούση.

— Λοιπόν, Μπέκυ, πρέπει να μείνουμε εδω που υπάρχει νερό, γιατί εκείνο το μικρό κομματάκι είναι το τελευταίο κερί που έχομε.

"Η Μπέκυ αναλύθηκε σε δάκρυα και άρχισε να κλαίη άπαρηγόρητη. "Ο Τόμ έκανε ότι μπορούσε για να την ήσυχάση, μα χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Στο τέλος ή Μπέκυ είπε :

— Τόμ.

— Γι' είναι, Μπέκυ ;

— Θα μιά; άποζήτησαν και θα ψάχνουν να μιάς βρούν.

— Ναι, βέβαια θα μιάς ζητούν.

— "Ίσως να μιάς ψάχνουν αυτή την ώρα κιόλας. Πότε λές να το προσέξω πώς λείπουμε ;

— Μα από τη στιγμή που γύρισαν στο βαποράκι.

— Μπιά, τότε θα ήταν σκοτεινά, θα το κατάλαβαν άραγε ;

— Ξέρω γώ ; "Όποσδήποτε όμως ή μαμά σου θ' άνησούησε όταν θα είδε πως δεν γύρισες σπίτι.

Μιά τρομαγμένη ματιά της Μπέκυ έκανε τον Τόμ να καταλάβη πως είχε κάνει ένα χονδροειδέστατο λάθος : ή Μπέκυ δεν επρόκειτο να γυρίση σπίτι της εκείνο το βράδυ.

Για μιιά στιγμή έμειναν άμιλήτητα και τα δυο κι' ύστερα εθδός ή Μπέκυ ξέσπασε σε νέους άπελπισμένους θρήνους. "Ο Τόμ προσπαθούσε να την παρηγορήση μα από μέσα του σκεπτόταν πως ίσως να περνούσε ελο το πρωινό της Κυριακής χωρίς ν' ανακαλύψη ή μητέρα της Μπέκυ ότι ή κόρη της δεν πέρασε τη νύχτα στις κυρλας Χάρπερ.

Τα παιδιά κάρφωσαν τα μάτια τους στο μικρό κομματάκι του κεριού που έμεινε και το έβλεπαν να λιώνη και

να μικραίνη άλύπητα. Τέλος είδαν το φυτίλι να μένη μόνο, γυμνό σχεδόν. την αδύνατη φλόγα να ψηλώνη, να μεγαλώνη, να μένη για λίγες στιγμές ψηλά κι' ύστερα να πέφτη και να σβδνη. Το άπόλυτο σκοτάδι με δλη του τη φρίκη βασίλευσε εκεί μέσα.

"Υστερα από πόσην ώρα ή Μπέκυ συνήλθε και άρχισε να κλαίη στην άγκαλιά του Τόμ δεν θα ήξερε να πη ούτε αυτή ή ίδια. Το μόνο που ήξεραν κι' οι δυο τους είναι πως ξόπνησαν ύστερα από ώρες πολλές από τη βαθύτατη νάρκη όπου τα είχε βυθίσει ή εξάντλησή τους. "Ο Τόμ είπε πως θα ήταν Κυριακή, μα ίσως να ήταν και Δευτέρα. Προσπάθησε να κάμη την Μπέκυ να μιλήση, μα ή θλίψη της και ή άπελπισία της ήταν τόσο που της βάραιναν την καρδιά και δεν μπορούσε ν' άρθρώση λέξη. "Ο Τόμ έλεγε ότι δίχως άλλο θα έφαχναν τώρα να τους βρούν και πως ή βοήθεια δεν θ' άγορούσε να φτάση. Θα φώναζε και τότε θα τους άκουγαν και θα έτρεχαν προς το μέρος τους. Δοκίμασε να το κάμη μα ο αντίλαλος της σπηλιάς του έστελνε πίσω τη φωνή του άπ' όλες τις μεριές τόσο φρικτά άλλοιωμένη που δεν έτόλμησε να ξαναδοκιμάση πιά αυτό το παιχνίδι.

Οι ώρες περνούσαν και ή πείνα άρχισε να βασανίζει τα παιδιά. "Ο Τόμ από το δικό του μερτικό του γλυκού δεν είχε φάει παρά μόνον το μισό, κι' έτσι το ξαναμοιράστηκαν άλλη μιιά φορά. Τώρα όμως πεινούσαν περισσότερο, και το μικρό εκείνο κομματάκι του γλυκού αντί να τους ήσυχάση την πείνα τους, τους άνοιξε άκόμη περισσότερο την όρεξη.

"Υστερα από λίγην ώρα έκανε έξαρμα ο Τόμ :

— Σισι, άκούς ;

Κι' οι δυο τους κράτησαν την άναπνοή τους και στάθηκαν ν' άκούσουν. Σι' αυτιά τους έφθασε ο ήχος μιάς φωνής μακρινής που έσβουσε. "Αμέσως ο Τόμ άπάντησε και πιάνοντας την Μπέκυ από το χέρι προχώρησε πασπατευτά προς το μέρος που άκουγόταν ή φωνή. Στάθηκε πάλι ν' άκούση. Πάλι άντήχησε ή φωνή και τούτη τη φορά λίγο κοντότερα.

— "Ερχονται ! "Ερχονται ! φώναξε ο Τόμ. "Ελα, Μπέκυ, προχώρει και σιωθήκαμε.

Τα παιδιά ένοιωσαν τα γόνατά τους να λυγίζουν από τη χαρά, μα ώστόσο κατάφεραν να προχωρήσουν σιγά-σιγά. Δεν μπορούσαν να τρέξουν γιατί ή σπηλιά ήταν γεμάτη λάκκους κι' έπρεπε να προσέχουν τα βήματά τους.

Σε λίγο έφθασαν ο' ένα σημείο όπου το πόδι τους πατοόσε στο κενό. "Επρεπε να σταματήσουν. "Ίσως ο λάκκος να είχε μόνο ένα μέτρο βάθος, μα ίσως να είχε κι' εκατό. "Ο Τόμ έπεσε μπρούμυτα στο χέλιος του λάκκου και τέντωσε το χέρι του στο πιά βραθείά μπορούσε μα δεν έπιασε τίποτε. "Επρεπε λοιπόν να περιμένουν να έρθουν να τους βρούν. Στάθηκαν ν' άκούσουν. Οι μακρινές φωνές έγιναν μακρυνότερες κι' ύστερα χάθηκαν κι' έπαψαν πιά ν' άκούγονται. Πώς να περιγράψη κανείς την άπελπισία των παιδιών; "Ο Τόμ φώναξε, ούρλιαξε, μούγγριξε, μα καμιά φωνή δεν έφθανε σι' αυτιά τους. Προσπάθησε να παρηγορήση τη Μπέκυ λέγοντάς της, ότι σίγουρα σε λίγο θα ξανάκουγαν να τους φωνάζουν, μα πέρασε ένας δλόκληρος αιώνας σ' άγωνιώδη άναμνη και καμιά φωνή δεν άκούστηκε.

Ψηλαφητά τα παιδιά γύρισαν πίσω στην πηγή. Οι ώρες περνούσαν άργές, άτέλειωτες. Κοιμήθηκαν για λίγο και ξόπνησαν πεινασμένα κι' άπελπισμένα. "Ο Τόμ πίστευε πως τώρα θα ήταν τουλάχιστον Τρίτη.

Τότε του ήρθε μιιά σκέψη. "Εκεί κοντά άρχίζουν διάφοροι λοξοί διάδρομοι. Καλύτερο πάντα θα ήταν να δοκιμάσουν να τους έξερευνήσουν, παρά να κάθονται εκεί και να βαστάζουν το άβάσταχτο βάρος της άναμνης και της άκνησσίας. "Εβγαλε από την τσέπη του ένα κουδάρι σπάγγου που είχε για τον άετό του, έδεσε την άκρη του σε μιιά προεξοχή του βράχου, πήρε τη Μπέκυ από το χέρι και ξεκίνησαν. Μόλις όμως προχώρησαν είκοσι βήματα, έφτασαν σ' ένα μέρος που τους φάνηκε πως ήταν γκρεμός. "Ο Τόμ έπεσε στα γόνατα, και άρχισε να πασπατεύη το χέλιος του βράχου όσο έφθαναν τα χέρια του. Καθώς τεντώθηκε άκόμη περισσότερο στρίβοντας προς τα δεξιά, αίφνης έβγαλε μιιά φωνή γεμάτη χαρά, γιατί μέσα στο γρεμέ από κάτω του, αντίκρουσε ένα χέρι που κρατούσε ένα κερί. Το χέρι προχώρησε, φάνηκε και το κορμί : ήταν ο "Ινδιάνος Τζέ ! "Ο Τόμ πάγωσε άπ' τον τρόμο του και νόμισε πως σταμάτησε ή καρδιά του, μ' άνάπνευσε με άνακούφιση όταν είδε τον "Ινδιάνο να το βάζη στα πόδια και να χάνεται εθδός μόλις άκουσε τη φωνή του Τόμ. Του έκαμε ώστόσο έντύπωση πως ο Τζέ δεν είχε γνωρίσει τη φωνή του και δεν έρόταν να τον έκδικηθη για την κατάθεση που είχε κάνει στο δικαστήριο. Φαίνεται πως ο αντίλαλος έκανε άγνωρίστη τη φωνή του. Δεν μπο-

ρούσε να εξηγηθη άλλοιώς το πράγμα. "Αποφάσισε, μ' όση δύναμη είχαν άκόμη τα πόδια του, να γυρίση πίσω στο νερό και να μνην το κουνήση πιά από κεί. Τίποτε στον κόσμο δεν θα τον έκανε να ριψοκινδυνέωση άλλη μιιά φορά να βρεθη πρόσωπο με πρόσωπο με τον Τζέ. Μα ή πείνα και ή άπελπισία τον έκαναν ν' αλλάξη την άπόφασή του αυτήν. Τα παιδιά ξανακάθισαν πάλι μπρος στην πηγή — ο Θεός ξέρει πόσην ώρα — ξανακοιμήθηκαν, ξαναξόπνησαν νοιώθοντας φρικτούς πόνους από την πείνα.

"Ο Τόμ λογάριαζε πως θα ήταν Τετάρτη ή Πέμπτη, καθόλου περιεργό να ήταν Παρασκευή ή Σάββατο και οι άνθρωποι που βγήκαν να τους βρούν να έχουν πιά άπελπιστη και να παραιτήθηκαν από κάθε άναζήτηση.

Σκέφθηκε να σηκωθη και να ξαναρχίση το ψήξιμο. Θα συναντούσε τον "Ινδιάνο Τζέ. "Ήστω, δεν τον έμελλε πιά, όχι. Μα ή Μπέκυ ήταν τόσο αδύνατη που δεν μπορούσε να τον ακολουθήση. "Ήταν βυθισμένη σε μιιά φρικτή άπάθεια, και τίποτε δεν φαινόταν πως μπορούσε να την κάμη πιά να σηκωθη στα πόδια της.

Είπε στον Τόμ να πάρη τον σπάγγου του και να ψήξη αυτός αν είχε άκόμη όρεξη, τον ίκέτευσ όμως να έρχεται κάθε τόσο κοντά της και να της μιλήη.

— Και όταν θα έρθη ή τελευταία μου ώρα, Τόμ, να είσαι κοντά μου και να μου κρατάς το χέρι ώσπου να τελεώσουν όλα.

"Ο Τόμ της το ύποσχεθηκε, προσπαθώντας με δυσκολία να κρατήση τους λυγμούς του, σηκώθηκε και τη φίλησε και της είπε πως σίγουρα θα έβρισκε την έξοδο της σπηλιάς.

"Υστερα πήρε το σπάγγου του, τον έδεσε σε μιιά προεξοχή του βράχου και μπηκε σ' ένα από τους διαδρόμους με την ψυχή άπελπισμένη, μόλις σέρνοντας τα πόδια του και νοιώθοντας την πείνα να του θερίζη τα σπλάγγνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΔ'

"Η Τρίτη ήρθε. Το πρωί, το μεσημέρι, το απόγεμα πέρασαν όπως και οι άλλες ήμέρες.

Το χωριό ήταν βυθισμένο σε πένθος. Τα χαμένα παιδιά δεν είχαν βρεθη. Κάθε ένας στο σπίτι του, κάθε μητέρα που είχε παιδιά δέονταν στην Παναγία για να βρεθούν τα δυστυχισμένα μικρά.

"Όσοοο καμιά είδηση δεν έρχόταν από τη σπηλιά. Οι περισσότεροι

είχαν έγκυταλείψει τις έρευνες κι' είχαν γυρίσει πίσω στις δουλειές τους, λέγοντας πως ήταν φανερό ότι τα παιδιά δεν θα βρίσκονταν πουθενά.

"Η κυρία Θάτσερ ήταν πολύ άρωστη και τον περισσότερο καιρό παραληρούσε. "Η θεά Πόλλυ είχε βυθισθει σε σιωπηλή μελαγχολία και θλίψη και τα ψαρά της μαλλιά έγιγαν όλα σχεδόν κατάλευκα.

Την Τρίτη το βράδυ το χωριό έπεσε να κοιμηθη άπελπισμένο, μα μέσα στα μεσάνυχτα άγριες φωνές άκούστηκαν να σχίζου την σιωπή της νύχτας και οι καμπάνες άρχισαν να σημαίνουν τρελλά. Σε λίγες στιγμές οι δρόμοι γέμισαν από κόσμο. Οι περισσότεροι ήταν μισόγυμνοι, με τα νυχτικά τους και φώναζαν :

— Βρέθηκαν ! Βρέθηκαν ! Ζήτω ! Βρέθηκαν τα παιδιά ! "Ελάτε να τα ίδητε.

"Όλοι φώναζαν, γελούσαν, έκλαιγαν από τη χαρά τους και δλοι μαζί, κατέβαιναν προς το δρόμο του ποταμού, άπ' όπου έρχονταν τα παιδιά καθισμένα μέσα σ' ένα άνοιχτό άμάξι.

Σε λίγη ώρα ελο το χωριό έπλεε στα φώτα. Κανείς δεν πήγε πιά να κοιμηθη εκείνη τη νύχτα. "Όλο το χωριό πέρασε από το σπίτι του δικαστη Θάτσερ, δλοι πήγαιναν και κάταζαν τα παιδιά, τα άγκαλιάζαν και τα φιλούσαν κι' ύστερα πήγαιναν κι' έσφιγγαν το χέρι της κυρίας Θάτσερ που προσπαθούσε να τους ευχαρίστηση μα δεν μπορούσε ν' άρθρώση λέξη.

"Εστελιαν άμέσως έναν άγγελιαφόρο στη σπηλιά να πη στο δικαστή Θάτσερ και τους λίγους, που αν και άπελπισμένοι έφαχναν άκόμα μαζί του, το χαρμόσυνο νέο.

"Ο Τόμ ήταν έαυλωμένος στο σόφά με ένα πολυπληθέστατο άκροατήριο γύρω του και διηγόταν τις περιπέτειές του βάζοντας έννοείται κάμπουσες ούρες και κεφάλια για να το στολίση.

Τους είπε πως άφησε την Μπέκυ και προχώρησε στις έξερευνήσεις του, πως άκολούθησε πρώτα δύο από τους διαδρόμους, ως εκεί που έφθανε ο σπάγγος του άετού του, πως έμπηκε ύστερα σ' ένα τρίτο διάδρομο και πως την ώρα που έτοιμαζόταν να γυρίση πίσω του φάνηκε πως είδε στο βάθος να φέγγη ένα άμυδρο φώς. Τρέμοντας από έλπίδα άφησε την άκρη του σπάγγου, προχώρησε δλόσια προς το φώς και ύστερα από λίγο αντίκρουσε μπροστά του από μιιά στενή τρύπα το γαλάζιο Μισοιστη να κυλάη με όρμη τα κύματά του.

Αν τυχόν ήταν νόχτα δεν θα έβλεπε ποτέ αυτό το φως και δεν θα σκαπτόταν να προχωρήσει περισσότερο σ' εκείνον τον διάδρομο.

Διηγήθηκε πως γύρισε στη Μπέκυ και της είπε ότι σώθηκαν και πως εκείνη του είπε πως ήταν περιττό να την ξεγελάει, πιά γιατί β,τι και να της έλεγε δεν θα το πίστευε. Τώρα ξέρετε πως θα πέθαινε και δεν την ένοιαζε πιά. Δεν επιθυμούσε τίποτε άλλο παρά να ησυχάσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Ο Τόμ εξιστόρησε με όλες τις λεπτομέρειες πως έδρωσε ώσπου να την κάνη να τον πιστέψει και να την καταφέρει να σηκωθεί απ' τη θέση της

και πως έπειτα η Μπέκυ κόντευε να λειποθυμήσει από τη χαρά της όταν σέρνοντας έφθασε στο μέρος απ' όπου φαινόταν ένα κομματάκι απ' το γαλάζιο φως της ημέρας.

Είπε ακόμη πως κατάφερε με δυσκολία να περάσει αυτός πρώτος από τη στενή εκείνη τρύπα και να τραβήξει ύστερα έξω και την Μπέκυ και πως έπειτα κάθισαν κι οι δύο τους έξω στο φως κι' έκλαψαν από χαρά κι' ετώχια.

Κι' αργότερα πέρασε μια βάρκα με δύο ανθρώπους μέσα κι' ο Τόμ τους φώναξε και τους διηγήθηκε την περιπέτειά τους και τους είπε πως ήταν μισοπεθαμένοι από την πείνα.

Οι άνθρωποι στην αρχή δεν τους πίστεψαν, δεν μπορούσαν φυσικά να πιστέψουν την τραγική αυτήν ιστορία «γιατί» τους είπαν, βρισκόσαστε πέντε χιλιόμετρα και περισσότερα έξω, ψηλότερα από το μέρος όπου είναι η σπηλιά». Πήραν όμως τα παιδιά μαζί τους στη βάρκα, τα κουβάλησαν στο σπίτι τους, τους έδωσαν να φάνε καλά και ύστερα, αφού τ' άφησαν να κοιμηθούν δυο-τρεις ώρες τα μετέφεραν στο σπίτι τους.

Πριν ξεμερώσει βρέθηκε και ο δικαστής Θάτσερ με τους λιγιστούς πιστούς συντρόφους του που εξακολούθησαν ακόμη να ψάχνουν στη σπηλιά κι' αφού έμαθαν το νέο γύρισαν πίσω σπίτι τους.

Τώρα ήταν όλοι εύτυχισμένοι και χαρούμενοι.

Όστος τρεις ημέρες και τρεις νύχτες πείνας, ταλαιπωρίας και αγωνίας δεν πέρασαν χωρίς ν' αφήσουν τα ίχνη τους. Την Τετάρτη και την Πέμπτη και τα δύο παιδιά έμειναν στο κρεβάτι. Την Παρασκευή ο Τόμ σηκώθηκε και σέρνοντας κυκλοφορούσε στο σπίτι. Το Σάββατο βγήκε έξω και την Κυριακή είχε ξαναγίνει σχεδόν ο παλιός. Η Μπέκυ όμως έμεινε στην κάμαρά της ως την Κυριακή κι' όταν βγήκε έμοιαζε σαν να είχε περάσει από βαρεία άρρώστια.

Ο Τόμ έμαθε για την άρρώστια του Χώκ και γύρεψε να τον δει, μα δεν τον άφησαν πριν περάσει, μια βδομάδα ακόμη. Το άλλο Σάββατο του επέτρεψαν να του κάνη μια επίσκεψη αλλά με την υπόσχεση ότι δεν θα του πή λήξη για την περιπέτεια του στη σπηλιά.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΑΝΙΨΟΥΛΑ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ.

Ξαναλέω το τραγούδι της. Ήταν απλό σαν το πουλιό. Απλό και ξάστερο. Μια νότα ψηλή και μια νότα χαμηλή. Αυτό ήταν όλο. Θύμιζε τα πουλιά στα κλαδιά που τραγουδούν τον ήλιο. Τον ήλιο τραγουδούσε κι' αυτή. Τον ήλιο με τις ακτίδες του. Την χαρά και τη ζωή. Μα τώρα πιά δεν τ' τραγουδάει :

Αλήθεια, πότε, πόσο εξήσει; Το γέλιο της δεν ήταν φέμα :

Και ξαναλέω το τραγούδι της. Το στόμα μου τ' τραγουδάει με λυγμό. Μα πρέπει να τ' τραγουδήσω για να θυμηθώ τη γλυκειά, παιδική φωνούλα που δε θα ξανακουίσω...

ΜΥΡΡΑ ΑΛΟΗ

ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΑΚΗ

Ο Παυλάκης, βιαστικός κι' αδέξιος, αποφασίζει να συγγοίση την κάμαρά του. Αλλά κάνει τέτοιες ζημιές και τρώει τόσα πράγματα στο κεφάλι, ώστε στο τέλος «συγγοίεται» ο ίδιος και κρεβατώνεται. Περσικά του.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1939

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Έτος 61ον.—Οι «Θαλασσόλυκοι» του Κίπλιγκ.—Η «Γυφτοπούλα» της Κυρίας Κολόμπ.—«Ο καλός Γιαννάκης» της κυρά Μάρθας.—Ανασυσταίνονται οι «Κυριακές της Διαπλάσεως».—Το προνόμιο εκείνων που θ' ανανεώσουν εγκαίρως.—Το Σεσάδωμα.

ΜΕ τη βοήθεια του Θεού και με την αγάπη των παιδιών μου, τελειώνω αυτόν το μήνα τον 606 μου χρόνο, και από 1ης Δεκεμβρίου αρχίζω τον 61ο. Δεν έχετε βέβαια κανένα παράπονο από τον τόμο αυτό του 1938. Τα δύο

δεκα δωδεκάσέλιδα που σας είχα υποσχεθεί, βγήκαν ταχτικά. Έκανονίσθηκε το τύπωμα του φυλλαδίου ώστε να τ' λαβώνετε το γρηγορότερο. Τα μυθιστορήματα όλα ήταν άριστουργήματα. Έγιναν και ένα πλήθος ωραίοι Διαγωνισμοί. Λοιπόν, κατά την αρχή που έχω ανέκαθεν, ακόμη ανώτερος από τον έφετενό θα είναι ο τόμος μου του 1939. Τα δωδεκάσέλιδα κάθε πρωτομηνιά θα εξακολουθήσουν, αν εξακολουθήσει και το Σεσάδωμά σας, που γι' αυτό είμαι βέβαιος. Και θα δημοσιευθούν μαζί, αρχίζοντας από το πρώτο δωδεκάσέλιδο φυλλάδιο, τα έξι ή τρία νέα άριστουργήματα :

1.—“ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ,”

‘Ο Ρύδουαρ Κίπλιγκειν’ ένας από τους μεγαλύτερους άγγλους συγγραφείς, κι’ οι «Θαλασσόλυκοι» του εν’ από τα ωραιότερα και διδακτικώτερα μυθιστορήματά του. ‘Ο μικρός του ήρωας, ο Χάρβεϋ, είν’ ένα πλουσιόπαιδο, πολύ φαντασμένο. Έπειδή έχει χρήματα ο πατέρας του, νομίζει πως όλος ο κόσμος είναι δούλος του. Και φέρεται τόσο άσχημα, ώστε τον αποβάλλουν από το σχολείο. ‘Ο πατέρας του τότε αποφασίζει να τόν στελή έξω, να τόν περιορίσει σε κα νέα σχολείο αυτότηρό. Αλλά στο ταξίδι ο Χάρβεϋ πέφτει από το κατάρτισμα του πλοίου στη θάλασσα και σώζεται από ψαράδες που ψαρεύουν μπακαλιάρο στην Ίσλανδία. Είναι οι τραχείς, αλλά τίμιοι και γενναίοι θαλασσόλυκοι — οι Captains courageous, όπως λέει ο Κίπλιγκ. Δεν έννασούν ν’ αφήσουν τη δουλειά τους, να γυρίσουν πίσω, για να παραδώσουν τόν Χάρβεϋ στον πατέρα του. Αυτό θα γίνει άμκ γεμηθούν τιμπάρικ τους από πατό μπακαλιάρο. Και τ’ κρητούν μαζί τους ο’ όλο τ’ διάστημα τού ψαρέματος ο’ μουτσο. Έτσι, ο Χάρβεϋ αλλάζει ζωή, μ’ άλλ-

λάζει και ιδέες και χαρακτήρα. Και τόσο συνηθίζει, τόσο τού άρραει η νέα του ζωή, ώστε όταν στο γυρισμό, μετά μήνες, φτάνουν ο’ ένα λιμάνι και τηλεγραφούν στον πατέρα — που ο’ αυτό τ’ διάστημα έκλαιγε για χαμένο τ’ γιού του και τρέχει με χαρά να τόν πάρη — ο

μικρός Χάρβεϋ... δεν θέλει να τόν ακολουθήσει! Αυτή είναι η υπόθεση τού μυθιστορήματος που θα σας μαγέψει με τις περιπέτειές του, τις περιγραφές του, την ψυχολογία του, τ’ ύφος του. Συνοδεύεται κι’ από ωραίες εικόνες και τ’ μεταφράζει από τ’ άγγλικά η δ. Γεωργία Ταρσούλη

2.—“Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ,,

Το μυθιστόρημα αυτό της γαλλίδος μυθιστοριογράφου Κας Κολόμπ, δημοσιεύθηκε κατά την Α’ Περίοδό μου, τ’ 1891. Οι τόμοι έκείνοι είναι, πρό πολλού έκαντηγμένοι, κι’ επειδή η «Γυφτοπούλα» είναι από τ’ άριστοργήματά έκείνα που πάντα μένουν καινούργια, αποφάσισα να τ’ ξαναδημοσιεύσω. Η ήρωίδα του — η γυφτοπούλα Μαριά — είν’ ένα κορίτσι που θ’ τ’ γνωρίσετε μικρό και θ’ τ’ αφήσετε μεγάλο. Αλλά θ’ τ’ αγαπήσετε πολύ για τήν καλή καρδιά που έχει κατά βάθος και για τήν άφροσύνη που δείχνει στο τέλος πρός τή συντρόφισσά του Εύμορφια, τήν κόρη τού άγροφύλακα. ‘Ο άγροφύλακας αυτός τήν τσακώνει μια μέρα να κλέ-

ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟ ΜΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ "ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ"

■ δ’η πατάτες, κι’ αντί να τή φυλακίση τή λυπάται και τήν παίρνει στο σπίτι του. Έπειτα τή, διώχνει, έπειτα τήν ξαναπαίρνει, έπειτα η Μαριά φεύγει μόνη της, έπειτα τ’ γυρίζει... Πότες περιπέτειες έχει στη ζωή της! Κάποτε παίρνει και μια μικρή κληρονομία, που τή θυσιάζει για να βοηθήσει τούς εδεργέτες της. Είν’ ένας χαρακτήρας η γυφτοπούλα Μαριά. Κι’ η κυρία Κολόμπ μας τήν παρουσιάζει με τόση τέχνη! Τ’ μυθιστόρημα αυτό θ’ ήρραση και ο’ άγόρια, και ο’ κορίτσια. Κι’ όσοι τυχόν τ’ διάβησαν στους παλιούς μου έκείνους τόμους από τή βιβλιοθήκη της γιαγιάς ή της μαμμιάς, θα τ’ ξαναδιαβάσουν με καινούργια ευχαρίστηση, γιατί θα παρουσια-

σθη με καινούρια μετάφραση, που την κάνει ο κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος. Η γλώσσα, βλέπετε, που μετέφραξε τα μυθιστορήματά μου ο μακρής ο Φέρμος, δεν διαβάζεται σήμερα. Μόνο οι εικόνες δεν θ' αλλάξουν. Αν και παλιές, είναι πολύ ωραίες, όπως μπορείτε να κρίνετε κι' από το δείγμα.

3.—'Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ,,

Αυτό είναι ένα μεγάλο και θαυμάσιο παραμύθι που θα διηγηθώ στα μικρά παιδιά ή ανεξάντλητη κυρά-Μάρθα. Πόσο θα διασκεδάσουν και θα συγκινηθούν διαβάζοντας τί έκανε ο καλός μικρός Γιαννάκης, για να γίνει καλός ή ήρωας μητέρα του. Τον βοηθεί όμως και μια καλή Νεράιδα, αυτή που βλέπετε στην ωραία εικόνα που βάζω εδώ για δείγμα. Τέτοιες ωραίες εικόνες θα έχω πληθώρα. Ο «Καλός Γιαννάκης», που θα κρατήση μια σχεδόν εξαμηνία.

Τι άλλο ανάγνωσμα για παιδιά θα τον διαδεχθώ, και τί άλλα μυθιστορήματα θα δημοσιευθούν αφού τελειώσουν οι «Θλασσόλυκοι» κι' ή «Γυρτοπούλα», δεν ξέρω ακόμα. Έχω πολλά υπ' όψι μου, όλα ωραία, αλλά θα διαλέξω όσα θα χωρούν στα φυλλάδια που θα μένουν ελεύθερα. Επιφυλάσσομαι λοιπόν να σας πω.

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ."

Και τώρα μια χαρμόσυνη είδηση: Η «Κυριακή της Διαπάλασεως», ο ωραίος αυτός Διαγωνισμός, ανασταίνεται. Το γενικό πρόγραμμα ήταν που τον άφησαμε τόσα χρόνια, κι' ο Ανανίας φιλοτιμήθηκε επιτέλους να φέρη την τεμπελιά και τις προσφορές κατά μέρος. Σ' ένα από τα πρώτα φυλλάδια του Δεκεμβρίου θα κάμη όπως-πως την 42α Κυριακή — μια κουτσοκουριακή καθώς τη λέει, γιατί είναι πολύ άργα για να την κάμη σωστή σαν τις άλλες — μόνο και μόνο για να δώση την Ερώτηση της 43ης. Κι' αυτή πια θα γίνη «μετά δλα της» εντός του 1939, εικονογραφημένη από τον κ. Α. Βώττη, που με χαρά άκουσε κι' αυτός πως ξαναρχίζουν οι Κυριακές μου, για να βρισκή ευκαιρία να εξασκή την τέχνη του σ' ένα είδος που του άρεσει: γελοιογραφίες παιδιών για παιδιά. Και μια Κυριακή το χρόνο — δπάζεται ο Ανανίας — αυτό εξαρτάται — πάντα όμως με τάπαραίτητα «αλογοπαίγνια».

Κι' ο κ. Φαίδων θα εξακολουθήση τις «Αθηναϊκές Έπιστολές» του, κι' όλοι οι άλλοι συνεργάτες

μου θα δίνουν τακτικά διηγήματα και ποιήματα, και τα «Νέα και Περιέργα» δεν θα λείπουν από τα δωδεκαεπίδα, και Διαγωνισμοί, τακτικοί και έκτακτοι, θα γίνουν πολλοί. Βλέπετε λοιπόν πως ο τόμος μου του 1939, με τ'αριστουργήματα που θα περιλάβη και με την ανασύσταση της «Κυριακής», θάφηση εποχή.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ

Μου κάνουν μεγάλη ευκολία όσοι ανανεώνουν εγκαίρως τη συνδρομή τους, και μάλιστα πριν από τις γιορτές, όταν σωρεύονται οι έγγραφές κι' οι ανανεώσεις. Κι' έπειδή τα δώρα απαγορεύονται από το νόμο περί Τύπου, τους δίνω πάντα, ένα προνόμιο. Λοιπόν: όσοι θ' ανανεώσουν τη συνδρομή τους ως τις 31 Δεκεμβρίου ε.ε., θα έχουν το προνόμιο να αγοράσουν δύο Τόμους μου Β' Περιόδου, οίςδήποτε τιμή, πληρώνοντας μόνο 60 δραχμές τον ένα (και τα τευχδρομικά, έννοείται, όσοι δεν θ' τον πάρουν από το γραφείο μου οι ίδιοι).

ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟ ΜΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ»

— Και όσοι θ' ανανεώσουν ως τις 31 Ιανουαρίου 1939, θα έχουν το προνόμιο να αγοράσουν ένα τόμο μου με την ίδια έκπτωση. (Το προνόμιο αυτό, για όλους τους ως άνω δικαιούχους, θα ισχύη ως το τέλος Μαρτίου. Ύστερα απ' αυτή την προθεσμία αν εκείνος που θ' ανανεώση εγκαίρως δεν κάμη χρήση, δεν θ' έχη πια το δικαίωμα να αγοράση τόμο με έκπτωση. Κι' εν' άλλο άκμή: Έπειδή κι' οι τόμοι της Β' Περιόδου αρχισαν να εξαπλοδονται, καλό είναι στην παρρηγελία σας να σημειώσετε δύο ετών τόμους, ώστε αν είναι εξηνητημένος ο ένας, να σας στέλνω χωρίς χρονοτριβή τον άλλο. Τα μυθιστορήματά που περιέχει κάθε μου Τόμος, τα βλέπετε στον Πίνακα του 31ου φυλλάδιου του 1937.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

Το ίδιο προνόμιο — Τόμος ή τόμο με έκπτωση — θα έχουν και όσοι θα έγραφοyn συνδρομητικά για πρώτη φορά ως τις 31 Δεκεμβρίου ή 31 Ιανουαρίου. Κι' αυτό θα βοηθήση πολύ το Ξεσπάθωμά σας την εποχή αυτή που είναι κι' ή καταλληλότερη. Ο νέος Διαγωνισμός Ξεσπάθωματος θα προκηρυχθώ στο έρχόμενο. Άλλά έχετε το υπ' όψι σας κι' από τώρα. Θα είναι ευκαιρία, μαζί με την ανανέωση της συνδρομής σας, να μου στείλετε και τη συνδρομή κανενός άλλου, που θα τον έχετε πείση να έγγραφη στο αγαπητό σας περιοδικό. Αυτά, παιδιά μου, είναι τα Νέα του 1939. Και τώρα... έμπρός!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Πάλι γοργά-γοργά ήρθε το φθινόπωρο. Κιτρινωμένα πέφτουνε τα φύλλα. Άγριεμένη δέρονται ή θάλασσα. Κι' ο ουρανός σκεπάσθη από μαυρίλα.

Φωνές πουλιών πια τώρα δεν ακούω. [γοντα]

Και το ουάκι πια δεν κελαρύσει. Μά μόνο ο καγερός βοριάς ακούγεται. Που μέσα στα ξερά κλαριά σφυρίζει.

Πρόμαχος της Έλευθερίας [B]

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Ήταν ένα σκοτεινό και συννεφιασμένο πρωινό, από τα μέσα τ' Αυγούστου. Ο ήλιος δεν έλαμπα. Ο ουρανός δεν είχε εκείνο το γαλάζιο χρώμα του. Ούτε και ή ζωή πλημύριζε την φύση.

Χλωμή ήμέρα! Όλα μελαγχολικά, όλα περιλυστα.

Τριγύριζα τότε στην αθή και κοίταξα τότε το ένα και τότε το άλλο φυτό άφηρημένο.

Ξαφνικά μια κρύα, μά μια πολύ κρύα σταγόνα έπεσε στην πλάτη μου, κι' έπειτα άλλες έπεσαν πάνω από τα φύλλα των μεγάλων δένδρων. Μά το πράγμα δεν τελείωσε ως έδω, οι σταγόνες σε λίγο έγιναν πιά πυκνές και στο τέλος ξέσπασε ραγδαία βροχή.

Με άρογό βήμα άπομακρύνθηκα τότε από την αθή.

Όταν έκλεινα την πόρτα έοριξα μία τελευταία ματιά στην θλιμμένη φύση που άποχαιροτοίσε με τόσον καυμό το τέλος του καλοκαιριού.

Λευκός Άγγελος [Γ]

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Μια μέρα με δροσιά κι' αγέρα έκανα έναν περίπατο στο δάσος.

Δεν ήμουν μόνη μά ξεχάστηκα μαζεύοντας λουλουδία, κόβοντας κλάδια, καιζοντας με τα πουλάκια, τόσο που έχασα το μονοπάτι του δάσους.

Βρισκόμουν σ' ένα άνοιχτό μέρος. Έκει ήσαν ή Ροζιμπα*. Το νερό βούιζε στην κλεισούρα** και οι γλάροι πετούσαν και έπαιζαν με το δροσερό νεράκι.

* Ροζιμπα. ** Κατακλιτής.

Πόσο τους ζήλενα!

Ήθελα κι' εγώ να παίζω μαζί τους να τους κυνηγήσω να μπω μέσα στο κατακάθαρο νερό που άστραφτε από το φως του ήλιου, μά με βασάνιζε ή σκέψη, ότι οι άδελφές μου άνησυχούσαν. Τι να κάμη ο ένας; Έψαξα γύρω μου. Βρήκα πολλά μονοπάτια που δεν ήξερα πού να πάω για να πάω πάλι πίσω.

Έτσι κάθησα κι' εγώ άπελπισμένη εκεί που βρισκόμουν. Ο ήλιος έδυσε, οι γλάροι έφυγαν. Όλα μ' έγκατέλειψαν. Μονάχα ένας θάμνος πιά πέρα και δυο δοντάκια που άπλωναν φιλι-

ουρανό. Έχόρτασα την άστροφεγγιά, μά μέσα σ' αυτήν την μοναξιά μου ήρθε να κλάψω, ένα σιγά σιγά μ' έπαιζνε ένας γλυκός ύπνος.

Κοιμήθηκα όρες δλόκληρες και όταν ξύπνησα, ή, τί χαρά! οι άκτινες του ήλιου έχοσώναν το νερό της ρούμελης και οι γλάροι ξαναόρχισαν τα τρελλά τους παιχνίδια.

Το νερό δεν έμούχιζε πια σαν μαγιασμένο θηρία. Έλεγ' εν' άπαλό, μαγευτικό τραγουδάκι και τα κλαριά των δένδρων έσιόνταν από το έλαφρό άγέ- ρακι.

Σηκώθηκα, έφίλησα τον καλό θάμνο και άρχισα να περπατάω δάθε κείθε. Δεν ήξερα τί να κάμη.

Μά να! Μια φωνή με έβγαλε από τις σκέψεις. Με φώναζαν οι άδελφές μου.

Έγώ από το ένα μέρος της κλεισούρας και αυτές από το άλλο τρέχαμε άδιάκοπα όσπου συναντηθήκαμε.

Από τη χαρά τους που με ξαναβρήκαν μ' έσήκωσαν στα χέρια και προχωρώντας προς το σπίτι τους διηγήθηκα πως έπέρασα την περασμένη νύχτα.

Γαλανομάτα [B]

ΔΕΙ ΔΗ ΚΑΡΕΚΛΑΣΙ.

Ήμωνα τότε θυμάμαι στην Τετάρτη Γυμνασίου, κι' είχα συμμαθητές διαλεχτά παιδιά! Όλοι είμαστε... ένας... κι'... ένας!... μά και εγώ δεν πήγα να πω!

Κάθε διάλειμμα μέναμε στην τάξη όπου γινόταν άναπαύσαση των γεγονότων της ιστορίας. Άφου έγιναν διάφορες μάχες έτοιμαστήκαμε για τις σταυροφορίες, οι όποιες παρούσιασαν τη μεγαλύτερη έπιτυχία. Με καρέκλες στα χέρια, μά έβλα από σπασμένα θρανία, πρόβαλαν οι σταυροφόροι να καταλάβουν το προαύλιο του σχολείου. Όλοι μ' έκοδόνονταν με πρωτοφανή ένθου-

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1939

ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑΣ «Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ»

σιασμό, και σε λίγο όλοι οι μαθητές γίνονταν σταυροφόροι και μ' έκολούθουν.

Το προαύλιο παραδόθηκε δίχως άντιστάση. Θέλαμε όμως κι' άλλες δόξες. Παραβιάσαμε τον έπιστάτη, — τί να κάμη μπροστά σε σταυροφόρους, — και μ' άνοιξε την πόρτα που έβγαίνει στο δρόμο. Όρμησαμε όλοι... έξω... θριαμβευτικά!... Φωνές! ποδοκρουσίες φοβερές! άντήχησαν στο γραφείο του Γυμνασιάρχη... μά... δε μίλησε! Δε πέρα-

κατά κλαδιά τους με προσκαλούσαν να πάω κοντά τους να κοιμηθώ. Μά δεν μπορούσα να κλείσω μάτι.

Το νερό στην κλεισούρα βούιζε σαν θηρία, τα κλαδιά των δέντρων μου φαίνονται ίσκιοί έτσι που έρχονται κατ' έπάνω μου, κι' από τον φόβο μου μαζεύομαι περισοότερο στο θάμνο μου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΤΡΩΧΕΙΑ του 286ου Διαγωνισμοῦ Ἀδων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου.

631. Λεξιγραφος

Στὸν σφραγὸ τὸ βλέπεισ κάθε βραδύ, Νὰ λάμπουν ἄλλα λίγο, ἄλλα πολύ. Μὰ τώρα ἂν τὰ κολλήσῃς ὅλα ὁμάδι Σ' ἓνα κοινὸ φαγάσιμον παυλί, Θὰ πέσουν ἀπὸ κεί ψηλά. Στὸ πόδι κάτω χαμηλά.

632. Στοιχειογραφος

Ὁ φωνητὸς τῆ φωνάει Ὀπλισμένος ὅπου πάει, Εἶτε ἄδεια εἶτε γεμάτη Μ' ἂν τῆς κόψῃ ἀπὸ γινάτι Τὸ κεφάλι, Θὰ κροβάλλῃ Κάποια χώρα, Χροσοφῆρα.

633. Πολλαπλοῦς Μεταγραμματισμὸς

Μὲ Δέλτα στὸ κεφάλι μου, Φτωχούλα, ὑπερητῶ. Μὰ μὲ πολλὰ ἄλλα σύμφωνα Που ἄλλάζω γι' ἄρχικὸ, (Βῆ, Θῆ, Κῆ, Λῆ, Σι, Φι καὶ Τῆ) Γυναικεῖο μὲν ὄνομα Πάντα χαϊδευτικὸ. Καὶ μὲ τὸ Νι;—'Α, τίποτα! Ἄπλῶ μηδενικὸ.

634. Δικτυωτὸν

* * * * * = Φυτὸν ἐδωδιμον. * * * * * = Ἄρχ. τύραννος ὀμός. * * * * * = Ἡ κάτοικος Κράτους [τῆς Β. Εὐρώπης]. * * * * * = Σύνολον τακτοποιημένον. Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

627. Κρυπτογραφικὸν

123456 = Ἑλληνικὴ νῆσος. 214356 = Φυτὸν. [Ἄρχ. πάλις. 31431256 = Ἦρώς, υἱὸς τοῦ Ἀἰῶς καὶ 4531256 = Ποταμὸς τ. Εὐρώπης. 5356 = Συγκοινωνία. 61256 = Χόρτον.

666. Ἐπιγραφὴ

Α Β Ο Υ Σ Δ Ι Π Α Ο Κ Ο Σ Ο Π Ο Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

667-671. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓνα γράμμα κοινόν—τὸ—πτερωτὸν—τὸ ὅπολον ἀπάντῃς πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δευτέρου εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθ' ἕξιν. Θηριον καὶ ἀστερισμὸς— Πόλις τῆς Θεσσαλίας— Ἀρχαῖος περιφρῆμος γλῶσσης— Ποταμὸς τῆς Γαλλίας— Κράτος τῆς Εὐρώπης.

673. Μικτὸν

ο-οιο-τ-μου-γφφ

673. Γρίφος

ε : ἂν φιλ : ἂν Προμαχος τῆς Ἑλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 84. 446. Λαμία (λῆ, μία).—447 Ἴρις (ῆ, ρίς).—448. Κίσπος—Θάσος.—449. Ρεπάνι—πανέρι.—450 451. Διὰ τοῦ Θ: πόθος, θέα, πάθος, φῶς, θρόνος.—455. Σ. ΔΚΣ = Ἔσο δίκαιος (Συλαμῆς, Διογένης, Καποδίστριας, Σαύρα).—456. Ὁ γραμματῶν ἀπειρος οὐ βλέπει βλέπων.—457. Μὴ ἔσο ἀνυπόμονος (μὴ ἐς ο, ἂν ὑπὸ μόνος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑἴΤΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—573]

Κατάσκοπος 33, Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, ἑλαθα, εὐχαριστῶ.— Διαβολάν'

[ΑΗ'—974]

ΜΗΝ ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΕ Ἄν θέλατε νὰ λύετε ἀθάρατ τὰ αἰνίγματά σας. Προμηθευθῆτε τὸν πίνακα θεῶν, ἡρώων, συγγραφεῶν, αυτοκρατορῶν, βασιλέων, φυτῶν, στρατηγῶν, ποιητῶν, ζώων, νοσητῶν, μετᾶλλον, προσώπων τῆς Βίβλου, ἱερῶν, πηγῶν, φιλοσόφων, μελῶν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, προφητῶν, ζωγράφων κτλ. κτλ. ὁ ὅπολος δημοσιεύεται εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον Σταυρολέξων, ὅπου δι' ἄποκαθεσ ἐπίσης πῶς νὰ φτιάχνετε τὰ καλύτερα σταυρολέξα. Γράματα δρ. 15 Βιβλ. Δεπάστα, Βουλῆς 5 καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διατάξεως», Ἐδρητιδίου 42.

[ΑΗ'—975]

Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, ἔστι: α' καὶ σ' ἄνα Σιμόνη-Σιμόν, ἀλλὰ στὴ δική σου διεθθουγ. Δὲν εἶχε δημοσιευθῆ

[ΑΗ'—976]

Ἄνοθ' Ἑλληνοπούλα, ἐπ' τῆς γλυκύτερης στιγμῆς τῆς ζωῆς μου ἦταν ἡ γνωριμιά μας καὶ ἡ θῆρησῆ τῆς θά μεθ' αἰνῆς ἀλληγομένητῆ.

[ΑΗ'—977]

Γιὰ τὴ γιορτῆ σου, Δευτικὴ Καμέλια, ἀπειρες εὐχές. Ἴσις, Νεφερτίτι

[ΑΗ'—978]

Καπετὴν Βρυκόλακα, Μιχαὴλ Στρογκύφ, Κ' ἄγῶ καὶ ἡ Τ. . . ρέξαμε δίσκο. . . 50 μ. Πᾶσι δ. . . ΣΥΛΛΑΞ !!!

[ΑΗ'—979]

Μάγισσα Λαλίγνα, εὐχαριστῶς θὰ σᾶς ἔγραφα, ἀλλὰ φοβᾶμαι μὴν ἔχω ἱστορίες μὲ τὴν Ἄννα (!) Φελικώτατα

[ΑΗ'—980]

Υδραίοπουλο, εὐτυχῶς πού φεύγω κα' εἶτοι δὲν ὑπάρχει φόβος.

[ΑΗ'—981]

Διάνα, εὐχαριστίας. Περιμένω. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

Ἐδρισκόμενοι στὰ γραφεῖα τῆς ἀγαπητῆς Διατάξεως στέλλομας ἕναν εὐκάρτεον χαριετισμὸν σ' ἐλα τὰ Διαπλασόπουλα-ες, Πανζουρλισμὸς, Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος, Μιχαὴλ Στρογκύφ, Μελαγχολικὴ Ὑπαρξίς, Κοσμοκράτωρ, Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν, Ρόμππερ Τεύλορ, Ντανιὲλ Νταγιέ.

[ΑΗ'—983]

Μακάλα, τετραδιάκι ἐστειλά. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

[ΑΗ'—984]

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΑΗ'—985]

Ράδιο Ἑλλάς, εὐχαριστῶ, θερμότητα. Ἄ[ς] μου τοῦ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΥ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥ

[ΑΗ'—986]

Βασίλισσα Λουλουδιῶν, ἑλαθα' ἀνταπέ-στατελα. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΑΗ'—987]

Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, χρόνια πολ-λά. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

[ΑΗ'—988]

Αμφιτρώων, οἱ φωτογραφίαι καλῆς. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

[ΑΗ'—989]

Ναπολιτάνα, θερμότητα εὐχαριστῶ γιὰ τῆς εὐχῆς σου. Παιχνιδάρα, στὴν [ΑΗ'—985] δὲν βλέπω τὴ διεθθουγ σου.

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[ΑΗ'—990]

Αποκαλύψεις: Ἄνοθος Ματῶς = Ἐθμφοσπούλου, Ἑλληνητίκῶς Ψαρᾶς = Ἀριστομένης Συντριβελοπούλου, Στέφανος Δύσης = Ἀριστοβούλος Μάνεσης.

INTELLITZENS ΣΕΡΒΙΣ

[ΑΗ'—991]

Υποστηρίζετε ἀθλητικὸν ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ μας. INTELLITZENS ΣΕΡΒΙΣ

[ΑΗ'—992]

Ἴσις, ἐπεξευχαριστῶ, καθὼς καὶ τὴν Νεφερτίτι. Τετραδιάκι ἔχει σταλῆ στὰν εἶχα ἄλλο ψευδώνυμο ! ! Ἐπομένως. . .

Πανζουρλισμὸς

[ΑΗ'—993]

Καρδερνία, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἄλλη λογραφῶ πιά.— Διχουδίτσα, μοῖτα τίς... δροσῆς πού σ' ἄφηνε δ... μπέμπης στὴν... Ἐκλήη (!!) κ' ἄσος τίς δικές μου βουτιές.

Ὅσο γιὰ τὰ ἱμαλάτα δὲν χρειάζομαι συνοδοῦς.

[ΑΗ'—994]

Εὐχαριστῶ τοὺς-ἄς εὐχηθέντας, γιὰ τὴν ἐεορτῆν μου. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΑΗ'—995]

Δοῆς Ὀμπλιγκαντῶ, μὴ τόσα γράμμα-τα, μικρὰ μου, γιὰτι δὲν προφθαῖνω νὰ τὰ διαβάσω.— Μυστηριώδης Ἄγνωστος

[ΑΗ'—996]

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξίς, εὐχαριστῶ. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΑΗ'—997]

Υδραίοπουλο, τώρα πού καὶ ὁ Ρόμππερ Τεύλορ πῆρε μίαν μίσηρε, ἄστα. . .

Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξίς

[ΑΗ'—998]

Διάνα, εὐχαριστῶ. Κρητικοπούλα, ἀ-κόρη; ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

[ΑΗ'—999]

Ἐγκαταλείποντάς τὸ παλαιὸ ψευδώνυμο Ἐρρολ Φλύν, ἀρχίζω νῆαν ὄρῶαι μὲ τὸ θρυλικὸν Ρομππὲν τῶν Λασῶν χαριε-τώνας τοὺς φίλους. Ἰδιαίτερος Μελαγχολικὴ Ὑπαρξίς, Μελαγχολικὸν Ὀνειροπόλον, Ρόμππερ Τεύλορ.

[ΑΗ'—1000]

Αἰτίδες, μὴ χαίρσθε. Δὲν λέγομαι Με-ταλλινῶ. (Διακλ. βεβαιότητα). Μόννα-Λίζα

[ΑΗ'—1001]

Πορτραῖτο Ἐρμίνης; Μάτια γαλανά, Στόμα κοραλένιο, Ὅφης γυλασθῆ Καὶ καρδιά χρουσή ! ! Νά. . . παιδιά, αὐτὴ βίται ἡ Ἐρμίνα, Μὲ γνωρίζεις; Μσιάννα Σορέλλι